

Incompliments impunes de l'Estat espanyol

written by Pau Miserachs | 1 de maig de 2018

Ens costa entendre la percepció dels incompliments quan l'incomplidor silencia les vulneracions de les seves obligacions internacionals sobre la promoció de la democràcia i un ordre internacional equitatiu.

L'Assemblea General de les Nacions Unides celebrada el 20 de desembre de 2012, en la Resolució 67/175, va afirmar el compromís de la cooperació internacional per la protecció de tots els drets humans, d'acord amb els propòsits i principis de les Nacions Unides.

La Resolució reforçava successivament les llibertats perquè la Declaració Universal dels Drets Humans sigui completament implementada, com també la pràctica de la tolerància, el respecte a les obligacions que neixen dels tractats per promoure el progrés social i l'avenç econòmic i social de tots els pobles.

També reconeix la Resolució que la democràcia no és únicament un concepte polític, sinó que també té dimensions econòmiques i socials per a la realització d'un desenvolupament social sostenible.

Per la dita raó, l'Assemblea es pronuncia contra el racisme, la discriminació racial, la xenofòbia, la intolerància, i es manifesta per maximitzar els beneficis de la globalització i la diversitat cultural, a més de la igualtat d'oportunitats per a tothom.

Tanmateix, l'Assemblea també reconeix i garanteix el dret dels pobles a l'autodeterminació, en mèrits de la qual puguin determinar lliurement el seu estatut polític, el seu desenvolupament econòmic, social i cultural. Igualment

l'Assemblea afirma el dret dels pobles a la seva sobirania permanent sobre els seus recursos, tal com està establert i reconegut en els Pactes Internacionals de drets, fets a Nova York el 1966 que considera vigents.

Un any més tard, el 10 de desembre de 2013, l'Assemblea General de les Nacions Unides va examinar l'informe de la Relatora Sra. Adriana Murillo, sobre la promoció i la protecció dels drets humans, i fa especial menció als drets a la llibertat d'expressió i opinió.

La mateixa Assemblea va examinar també les situacions de desaparicions forçades, execucions extrajudicials arbitràries, les migracions, l'habitatge adequat, el tràfic de persones, la salut, l'educació, la independència dels magistrats i dels advocats, juntament amb el desenvolupament del dret, el problema de l'aigua potable, la llibertat de religió, la cooperació internacional, la seguretat dels periodistes.

L'Assemblea va aprovar tanmateix resolucions favorables sobre els drets de les minories nacionals o ètniques, la lluita contra el terrorisme, la reducció de les diferències entre rics i pobres, per crear un entorn propici per fruir plenament dels drets humans. L'Assemblea va declarar que la promoció i el respecte als drets humans és responsabilitat prioritària de l'Estat.

La lliure determinació dels pobles, sense cap mena de distinció, va ser declarada com necessària per a la promoció d'un ordre internacional democràtic i equitatiu. El dret de tots els pobles a la lliure determinació és doncs considerada a partir d'aquest moment com una exigència o requisit en un ordre internacional democràtic i equitatiu.

D'aquesta manera, la promoció d'un ordre internacional democràtic i equitatiu que fou novament objecte d'estudi i resolució en l'Assemblea General del 18 de desembre de 2014, prenent en consideració els grans canvis que s'estan produint en l'àmbit internacional i l'aspiració dels pobles pel que fa

als principis d'igualtat de drets i la lliure determinació, la pau, la democràcia, la justícia, la igualtat, l'estat de dret, el pluralisme, el desenvolupament, un millor nivell de vida i la solidaritat.

Per les Nacions Unides, els éssers humans són lliures i iguals en dignitat i drets, ja que la democràcia no és un mer concepte polític i exhortaren els Estats membres, entre ells el Regne d'Espanya, a acomplir aquest compromís, afirmant novament el dret de tots els pobles a la lliure determinació per determinar lliurement la seva condició política i promoure lliurement el seu desenvolupament econòmic, social i cultural.

En el cas de Catalunya, aquests reconeixements impliquen l'obligació jurídica i supraconstitucional del Regne d'Espanya a reconèixer i garantir, promoure i cooperar al fet que aquest país pugui recobrar la seva sobirania política, com a poble, que va fruir d'autogovern impertorbable fins a 1714.

De la lectura d'aquests documents publicats per les Nacions Unides queda palès que l'Estat espanyol viu en l'incompliment de les obligacions que li exigeix complir el dret internacional de les institucions de què forma part.

El Regne d'Espanya ha fet tots els possibles per fer invisible el que pels catalans és insuportable, amb una acció oportunista per fer-se la propietària de la història de Catalunya que s'ha proposat anul·lar i canviar el pensament dels catalans.

L'objectiu del Regne d'Espanya no és altra que inhabilitar la capacitat política de pensar i reflexionar amb acció repressiva i promoció del patiment general per aconseguir la inhibició dels més de dos milions de catalans que volen una República de drets socials. Per Catalunya, res de República, ni democràcia ni drets socials. Seguir amb una autonomia paralitzada i en mans del govern espanyol és la decisió del Regne d'Espanya manifestada obertament en un missatge reial el

3 d'octubre de 2017.

El rei amb aquell missatge, va donar el seu suport a tota l'acció repressiva seguida pel govern espanyol i l'Estat al seu servei, contra el govern de Catalunya, alts càrrecs i alcaldes per presumptes delictes que els juristes i molts professors universitaris consideren imaginaris o impossibles, vist el text del Codi Penal de 1995 reformat el 2015, les experiències penals anteriors i el que diu el dret de les Nacions Unides.

Espanya, seguint la via autoritària, la coerció i la violència moral contra el poble de Catalunya al qual nega sense causa legal ni jurídica l'exercici del dret a la lliure determinació com a poble, està en el ple incompliment doncs de les seves obligacions com a estat membre d'organitzacions internacionals i hauria de repensar a quin món vol pertànyer, perquè l'autoritarisme no té lloc en el món de les democràcies modernes, com tampoc és el desenvolupament per la promoció els drets humans que desitgen les Nacions Unides.

A l'Espanya d'avui més de dos milions de catalans saben que l'Estat del Regne d'Espanya s'ha allunyat de la democràcia i els persegueix amb males arts, encara que ho disfressin de compliment de la llei. Les lleis espanyoles no poden contradir el dret de les Nacions Unides i negar als catalans el dret a l'autodeterminació reconegut com a dret humà. No ens podríem mai creure que les Nacions Unides abonin el mal que està fent l'Estat a Catalunya que ha declarat poble perseguit per dissident i desafecte, simplement per voler recobrar el seu dret, les seves llibertats, les seves institucions lliures i la plena capacitat de governar i fer lleis per resoldre sense interferències els problemes de tots i totes els que viuen i treballen a Catalunya, l'estimin o no, l'odien o no.

Catalunya ha triat democràticament i pacífica no ser residual ni poble a desaparèixer. Precisament és el que no convé als interessos imperials i hegemònics de l'Estat central. Però els

temps han canviat, com les democràcies han evolucionat, menys l'espanyola que segueix sense evolucionar implantant la precarietat en tots els ordres.

Curiosament, malgrat la política anticatalana i enganyosa de l'Estat, un recent sondeig d'opinió fet a Espanya acredita que un 47% dels espanyols veuen amb bons ulls que se celebri un referèndum d'independència a Catalunya o construir un estat federal, tot menys continuar igual. El govern d'Espanya sap que s'ha desgastat, no té credibilitat i un 64% dels espanyols exigeixen diàleg polític en lloc d'enviar polítics catalans als tribunals i a la presó o a l'exili.

També sap el govern d'Espanya que, veient reduït el seu partit a la mínima expressió parlamentària a Catalunya, no superarà les pròximes eleccions generals espanyoles i haurà de cedir el poder a un altre partit o coalició de govern de partits.

Millor cal dir-li al govern d'Espanya que obri el diàleg que tothom, també Europa, li recomana. La catalanofòbia demagògica, voler trencar el pluralisme català, l'ús de la demagògia per intentar fracturar la societat catalana, voler expulsar de la majoria parlamentària els independentistes partidaris de la república amb el trucatge de les eleccions el 21D, i per tant avui republicans majoritaris, ha estat un fracàs i un bumerang que els ve al damunt i saben que els farà caure.

L'autoritarisme no els mantindrà eternament a les cadires del poder. Han de parlar de democràcia, drets humans i tolerància, entesa i equitat en les relacions amb Catalunya. Just ha de fer el Regne d'Espanya el que recomanen les Nacions Unides, començant per alliberar tots els presoners i no provocar més tensions, malestar i dèficits a Catalunya.